

במדינה

(המשך מעמוד 30)

הדוכן הישראלי ליד הדוכן הפלסטיני בכל פורום ערבי נהנית פלסטיני, בהנהגת אש"ף, ממעמד של מדינה לכל דבר.

על הדוכן הפלסטיני היה תלוי דגל פלסטיני, שראשי ישראל מת-עקשים לכנותו "דגל אש"ף", למרות שהוא היה קיים עשרות בשנים לפני לידתו של אש"ף. הישראליים הגיפו, כמובן, את הדגל הישראלי.

דוֹקֵיָוֹם זה של שני הדגלים — הישראלי הפלסטיני — יכול היה לשמח את ליבם של שוחרי-השלום. אך הוא מרגיז את ממשלת-ישראל. כאשר עבר במקום שגריר ישראל, ראל, אליהו בן-אלישר, הרימו שומרי-ראשו שלט גדול, כדי להסתייר את הדגל הפלסטיני ולמנוע את צילום השגריר לידו.

הדבר הרגיז את הפלסטינים, ש-הקימו שערוריה. למחרת היום הרימו במקום שני צעירים מצריים, חברי מפלגת-האופוזיציה השמאלית (המוחרמת-למחצה), שהפיצו לפני הדוכן הישראלי דגלונים פלסטיניים מודפסים וכתובים שקראו להחרמת הביתן הישראלי.

מעצור ומחאה. ראשי היריד היו נבוכים ומרוגזים. השערוריה לא עזרה לעסקים, ומיקדה את תשומת-הלב בנוכחות הישראלית. הם העבירו את הדוכן הישראלי למקום אחר, אסרו את המפגינים הפלסטיניים, הגישו לשגריר הישראלי מחאה על התנהגותם ה-פרובוקטיבית של שומרי-ראשו. המוֹלֵים הישראליים, לעומת זאת, הודיעו על התגברות ההתעניינות בסחורתם.

מוסר-ההשכל של הפרשה: מי-שהו מוכרח לחשוב היטב לפני שעורכים במצרים מיבצע העלול להביך את אל-אסאדא, להקשות על הנורמליזציה ולפגוע באינטרסים מצריים, אך אין בישראל מוסד המוסמך לכך.

יחסים מרחביים למען ירושלים לא החשו

המילים היו מפוצצות, ההתקלחות האמיתיות היו מתונות מאוד

אילמלא היתה גאולה כהן קיימת, היו ראשי המדינות המוסלמיות צריכים להמציא אותה. כי לולא קיבלה הכנסת, לפי דרישתה של כהן, את חוק-ירושלים המפורסם, היו מנהיגיהן של 42 המדינות המוסלמיות, שהתכנסו בטאיפ שב-סעודיה, נתונים בצרה.

סעודיה כינסה את הוועידה בי-ראש ובראשונה כדי להפגין את מנהיגותה בעולם הערבי. לרשת את המקום שהיה פעם שמור למצריים, מאז פלישתה של קבוצת-קנאים למיסגד הקדוש במכה, לפני שני-תים, התערער הביטחון העצמי של שליטי סעודיה. הוועידה חתמה זירה אותו לקדמותה.

היתה זאת הוועידה הבינלאומית הגדולה הראשונה שהתכנסה בי-ארץ זו, והמעמד היה חשוב במיוחד עם כניסת ממשלתו של רוי-נלד רגן לתפקידה בארצות-הברית. הסעודים מתכוונים להיות בעל-הברית העיקרי של הממשלה האמריקאית החדשה במרהב, במקום מצריים.

אולם לוועידה לא היה נושא מרי-כזו, שבו ניתן היה להשיג הישג ולהפגין אחדות. הסיכסוך בין מא-רוקו ואלג'יריה הוא מסובך, ולא ניתן ליישבו בפגישה אחת. איראן לא הופיעה כלל, ומשום-כך לא היתה יכולה הוועידה ליישב את הסיכסוך בינה ובין עיראק. בלבי-
(המשך בעמוד 42)

צבי קידן בבית-חולים, "קומונה" מי פרץ למישרד בשטוקהולם?

נוספות למשרדי אל-על שלא נודעו על ציבור הרחב. בחודשים האחרונים נפרץ פעמיים סניף אל-על בשטוקהולם. קשה לדעת אם מנהל הסניף, שרגא לנגהיים דיווח להנהלה בתל-אביב על הפריצות שהיו, אולם אחרי תקרית קופנהגן צריך לבדוק אם יש קשר בין שתי ה-פריצות בשטוקהולם לבין התקרית בקופנהגן. ממיטת חוליו ניסה קידן להתריע גם על זאת, אך איש לא נענה להפצרותיו לבוא אליו לבית-החולים כדי לקבל ממנו דיווח. כל המגעים בין הנהלת אל-על לבין מנהל הסניף שלה הסתכמו בלחצים עליו שיחזור מיד לישראל.

המנכ"ל נזף

קידן ניכנס למילכוד. המעצור האחד מהזרים אותו הרופאים שאסרו לו לעזוב את קופנהגן, כל טלטלה מיותרת עלולה להזיק לבריאותו ולהרע את מצבו. מצד השני, אי היענותו לדרישת הנהלה לחזור לישראל מטילה עליו חשד כבד. כאילו הוא מנסה להתחמק מחקירתה. הרעיון לשלוח אליו לקופנהגן אנשי-ביטחון או הנהלה כדי לערוך את התחקיר שם, ועל-ידי כך לא לסכן את בריאותו, אינו מתקבל כלל על דעת הנהלה.

יש באל-על אנשים היודעים היטב מדוע הם רוצים בשובו של קידן לישראל. להרבה אנשים לא נוח שקידן נמצא בקופנהגן ודורש להמשיך ולחקור בפרשה האפלה של תקיפתו. לאותם אנשים יהיה הרבה יותר נוח אם קידן ישב בישראל ויקבל הוראות לשטוק.

כשהודלף לעיתונים על הדרישה המזרה של הנהלה מקידן, לשוב מיד לישראל, למרות מצבו הבריאותי, מיהרה חברת אל-על להוציא הודעה הרשמית: "הנהלת אל-על ביקשה מצבי קידן לשוב לישראל כדי לענות על שאלות הנהלה, אולם רק כשמצב בריאותו יאשר זאת".

מנהל מחלקת ההסברה של אל-על, ארנולד שרמן ודובר החברה על קלמן בראון שהתבקשו להגיב על הלחצים שהפעילו מנכ"ל אל-על ורופא החברה על בני משפחתו של צבי הבטיחו לבדוק את העניין, אך לא היו מסוגלים לתת תשובה עניינית. מנכ"ל אל-על יצחק שגור נזף בגרושתו של קידן: "אנחנו כוועדים עליו מאוד על כך שהוא דיבר עם כתב העולם הזה. גם על זה אנחנו רוצים לשוחח איתו בי-ארץ".

פרשת קופנהגן מסתבכת והמחדל הביטחוני נשאר

אף הבחין בצמד אנשים, בעלי חזות פנים כשל יפאנים, שעקבו אחריו ליד ביתו, ואחר כך צפו על המישרד. הבית המישרד מרוחק 20 דקות נסיעה זה מזה. העובדה שקידן איבד את זיכרון העובדה המכותרת שחטף, לגבי השעות בהן שכב נטול הכרה בי-מישרד, עזרה להם להמציא גירסה מרושעת, שהאשימה את קידן בביום התקרית והסירה מעל עצמם כל אחריות.

אולם קידן השיב מילחמה שעה למהות מצבו הקשה הוא דחה את הגירסה הודונית הצבאית על המחללים הביטחוניים. כל אנשי-הביטחון ניקראו לשוב לישראל כדי לעמוד בחקירה והצליחו לשכנע את הנהלת אל-על שהאשמה היא כולה של צבי. העובדה שרופאיו של קידן דוחים ככלתי אפ-שרית גירסה זו, משום שלדעתם אף אדם אינו יכול להכות עצמו בצורה כה קשה, לא הפריעה להגלה לקבל את הגירסה של אנשי-הביטחון.

שתי פריצות

ב ינתיים החל קידן, "להציק" לאל-על. זיכרונו החל לשוב והוא ניזכר בפרטים שונים שלא היו נוחים לאנשי-הביטחון. התגלה לקידן שהכספת במישרדו נפתחה בעת הפריצה. הכספת היתה מהסוג הפשוט ביותר, אפשר היה לפתוח אותה בעזרת מפתח שהפורצים מצאו בכיס מעילו של קידן. קידן ידע שבחוף הכספת היו מסמכים סודיים ביותר. כל

קידן גם ניזכר שבאחת הפעמים בהם התעורר מעלפוננו, הוא שמע רעש של מנוע מצלמה וראה הב-הקי מבוק של מצלמה. קידן ניב-הל. ביקש להתריע בפני גורמי ביטחון ישראלים, אך אלה התי-עלמו מאזהרותיו. קידן גם ניזכר בשתי פריצות

הביטחון של אל-על בקופנהגן לידו הנהלת החברה ולגורמים ביטחוניים בישראל. לאנשי הביטחון של אל-על, היה ברור שדיווח אמיתי מעמיד אותם באור שלילי. ההזנה הביטחונית במשרדי אל-על בקופנהגן, והתעלמותם מכל ה-ידועות המוקדמות שהעביר להם קידן, מצביעים על כך שהם היו אשמים בכך שהתוקפים הצליחו להגיע לקידן, לפגוע בו ולעשות

צבי קידן, מנהל סניף אל-על בקופנהגן, שנפגע קשות בי-מישרד לפני כשבועיים (העולם הזה 2265), הוכה בשבוע שעבר מכה נוספת. קידן, יליד הארץ, איש-ביטחון משך שנים ארוכות, ניפגע אמנם קשה, ועל פי עדות הרופאים בקופנהגן, רק מצבו ה-גופני המצויין ויצר הקיום העו שלו הם שהצילו את חייו, אך המכה שוהה חטף בשבוע שעבר, דווקא

הנהלת "אל-על" מת"יצבת נגד צבי קידן,

משך שעה ארוכה ככל העולה על רוחם בתוך המישרדים. לפני שאנשי-הביטחון הסתלקו באותו היום מהמישרד, הודיע צבי לקצין-הביטחון כי הוא עומד ל-התעכב. הוא ביקש שאחד מאנשי-הביטחון יישאר איתו במישרד, קצין-הביטחון סרב.

קידן בן 36, איש-ביטחון ותיק, ידע מדוע הוא מבקש אבטחה בי-אותו הלילה. בשבועות האחרונים הוא חש שעוקבים אחריו. פעמים אחדות הבחין באנשים הצופים אל ביתו. אותם אלמונים אף עקבו אחריו כשיצא מהבית. גם בהיותו

מנכ"ל שגור, להחזיר בכל מחיר

במישרד אל-על, המצוי בקומה ה-שניה של בית מישרדים גדול, ברחוב וסטד בריגדה מס' 6, בי-מרכז קופנהגן, הבחין קידן כמה פעמים כי צופים אל הבניין. לא אחת הזעיק את אנשי-הביטחון ו-הצביע בפניהם על אנשים העובדים מצידו השני של הרחוב ובוחנים את חלונות מישרדי אל-על. פעמיים

מאלה שהיו צריכים לעמוד לצידו. היתה מכה ארוכה ופוגעת הרבה יותר מהמכות הפיסיות.

הנהלת חברת אל-על כימעט ו-לא התעניינה במצבו של קידן, מיד כשנודע על התקיפה. אולם בימים האחרונים, כשנודע לאנשי אל-על בלוד, שצבי מתכוון על-פי מיוצות הרופאים, להישאר בקופנה-גן עוד כחודש שלם, כדי לנח ולקבל טיפולים רפואיים, ניזעקה ההנהלה, בניגוד להוראות הרופ-אים קיבל צבי הוראות שונות מה-מישרדים בלוד: "עליך לחזור מיד לארץ".

כשסירב קידן החלה הנהלה בי-הפעלת המכשש הפרטי שלה. מנכ"ל אל-על, צבי שגור, טלפן לגרושתו של קידן, יהודית, וביקש ממנה להשפיע על צבי לחזור לישראל מיד: "אם הוא לא יחזור יגרם לו נזק רב". אמר שגור ליהודית "הוא צפוי לעמוד לדין-מישמעתי בחברה, ועתידו בה לא יהיה ורוד".

אך לא רק שגור נרתם לפעולת השיכנוע. רק עשרה ימים אחרי ה-תקרית ניזכרה אל-על לשגר לי-קופנהגן את רופא החברה, הד"ר ישראל גלור, כדי שיבדוק את צבי. גלור שוחח עם רופאי בית-החולים קומונה, בו היה קידן מאושפז, בדק בעצמו את קידן, וקיבל את חוות הדעת של הרופאים הדנים לפיה על צבי לנח עוד כחודש ימים בי-קופנהגן. בשיחת הפרידה ביניהם הררה גלור לקידן להישאר בדני-מרק עוד כחודש.

אולם כשחזר גלור לארץ, ושוחח עם מנהלי אל-על, השתנתה חוות הדעת הרפואית שלו. בשיחה שערך גלור עם אחותו של קידן, שרה, הוא ביקש ממנה לשכנע את צבי לחזור מיד לארץ: "כאן יהיה לי הרבה יותר טוב, וגם הטיפול ה-רפואי שיקבל יהיה טוב יותר".

גירסה מרושעת

מדוע רוצה כל כך ההנהלה להחזיר את קידן לארץ? מיד כשאירעה התקרית התבקשו אנשי